

paa Landet, at en Bagabond trænger ind i et privat Hus og der overfalder tilstedeværende ustyldige Personer, Fruentimmer, Børn eller andre. Jeg har ikke noget imod, at det tages under Overvejelse at sætte en saadan Bestemmelse ind i Loven, men jeg tror ikke, at den er fornøden for at vise, hvad det er, Lovforslaget hovedsagelig skal ramme.

Saa omtalte det ærede Medlem, at han havde en Bestemmelse om, i hvilken Grad det maatte være formildende Omstændighed, at den paagældende har været beruset, og han tilføjede, at han erkendte, at Beruselse kunde være en formildende Omstændighed, men at den ikke burde være det i dette Tilfælde. Jeg har med fuld Bevidsthed ikke anført noget i saa Henseende; jeg mener, at man i dette sam i andre Tilfælde maa overlade det til Domstolene at afgøre, hvorvidt vedkommende har været tilregnelig. I øvrigt tror jeg ikke, dette Spørgsmaal har saa stort at sige; jeg tror overhovedet ikke, at disse almindelige Betragtninger om, at Folk begaa Forbrydelser i beruset Tilstand, hvilket saa bliver formildende Omstændighed, have saa stort paa sig. Det følger af sig selv, at hvis Manden har været saa beruset, at han overhovedet slet ikke vidste, hvad han foretog sig, saaledes at han selv i Grunden har været et Redskab for tilfældige Omstændigheder, som foranledigede Retsbrudet, saa kan man ikke straffe ham eller i alt Fald ikke straffe ham fuldt ud. Man kan ikke straffe den Person, der aldeles paa det Løse, aldeles beruset tager en Pistol og affyrer den og derved dræber et Mennekte; ham kan man ikke tiltale for forsætligt Drab. Men Domstolene ere i øvrigt aldeles ikke tilbøjelige til at lade Undskyldninger om Beruselse gælde ret meget. Det ærede Medlem sagde, at denne Undskyldning blev anført ofte. Sa den bliver anført i stort Omfang; ikke blot med Hensyn til Volds handlinger, men med Hensyn til Tyveri og forskellige andre Forbrydelser paaberaabe Folk sig, at de have været berusede. Men en nogenlunde forstandig Dommer vil snart ved at afhøre vedkommende komme til det Resultat, at han ikke har været mere beruset, end at han har vidst, hvilken Handling han udøvede, og saa snart han har det, gaar han ikke fri for Straf. Jeg tror, at vi ikke skulle sætte noget saadant ind i Lovforslaget, ikke skulle søge at rettlede Domstolene ved saadanne Bestemmelser, thi ved Formuleringen af dem vilde man let være i høj Grad udsat for at gøre mere Skade end Gavn. Men det hører i øvrigt til den Slags Ting, som kunne komme under Overvejelse i et Udvalg.

Jeg skal endnu gøre et Par Bemærkninger til det ærede 6te Medlem for 2den Areds (P. G. C. Jensen). Det ærede Medlem henledte Opmærksomheden paa Ustueligheden af at give en ny Lovbestemmelse paa det Omraade, som omhandles i Straffelovens § 210. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at det er ikke Lykken, der mangler mig i saa Henseende, thi jeg har været inde paa den Tanke, men det er de dermed forbundne Vanskeligheder, hvortil vel ogsaa i Øjeblikket kommer, at det ikke er saa hensigtsmæssigt at optage Bestemmelser derom i dette Lovforslag, som jeg tror er bedst tjent med at have det skarpt begrænsede Omraade, det har. Saa kunde man hellere ved særlig Lov se at komme frem ad den Vej; men jeg vil rigtignok sige, at jeg tror, det vil være meget vanskeligt. Den Tanke, der ligger nærmest, er jo den uden videre at lade Ordene: „ved Vold eller Trussel om Vold“ udgaa, thi de kunne meget godt undværes, saa at der blot stod: „Den, som uretrettiget tvinger en anden til at gøre, taale eller undlade noget“, noget, man altsaa ikke er berettiget til at tiltvinge sig. Det er jo ikke Vold eller Trussel om Vold, naar man gør Indgreb i vedkommendes økonomiske Retsffære ved Trussel om, at man vil stade ham paa det økonomiske Omraade. Desværre tror jeg, at Forholdene have udviklet sig saaledes her, at det i de enkelte Tilfælde vil være meget vanskeligt at paavise nogen, der har øvet disse Trusler. Jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med Sagen om Strejken paa „Gersdorfslund“, og der var Forholdet det, at en stor Del af Arbejderne udtalte, at de vilde saa nødtigt være med til at strejke, de vilde allerhelst optage Arbejdet. Men naar man spurgte dem, hvorfor de da ikke gjorde det, svarede de, at de turde ikke. — Hvem havde da truet dem? Vare de blevne truede med Vold eller ikke? — Nej, det vare de ikke. — Men saa kunde de jo gøre det. — „Nej,“ sagde de, „vi tør ikke, thi vi vide, at hvis vi ikke gøre det, kunne vi i Fremtiden ikke være os; hvor som helst vi komme, ville vi blive betragtede som en Variakaste af vore Standsfæller, og man vil søge at stade os i vor økonomiske Eksistens.“ — Som sagt, jeg vil meget gerne ind paa at foretage noget, thi det er en Stændsel, den Maade, hvorpaa Folk blive forfulgte i deres økonomiske Virksomhed, fordi de ikke ville følge Trop med andre paa et Omraade, hvor de skulle være fuldstændigt fri, nemlig med Hensyn til, hvad der vedrører Kontraktforhold om deres personlige Arbejdskraft. Men jeg tvivler som sagt paa, at der er stort ved denne Sag at